

[Paul Møller.]

og afgiftsforhøjelser, om det også er, når valutabalancen går fremad, og også på et tidspunkt, hvor beskæftigelsen ikke er fuld, og hvor man virkelig er ved at få et arbejdsløshedsproblem. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det har en lille smule med indkomsterne at gøre!). Det har meget med indkomsterne at gøre, men jeg tror, at den højtærede statsminister er meget nærmere de indkomstafgørende faktorer her i landet, end jeg er. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det regner jeg også med!). Ja, måske både til den ene og til den anden side. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Måske!). Ja, og derfor tror jeg faktisk, at den højtærede statsminister kunne måske have udøvet en større indflydelse på dette område, end jeg kunne have gjort. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det regner jeg bestemt med!). Ja men det har den højtærede statsminister altså desværre ikke gjort eller i hvert fald ikke formået, hvilket falder stærkt tilbage på ham, og hvilket altså må betales i form af nye afgifter ved dette forlig.

Spørgsmålet om rentefaldet. Vi har alle noteret med tilfredshed, at der er gået stop i det stadige kursfald og renten er blevet en smule forbedret på det sidste. Men tror man, det er, fordi der er afgifter undervejs? Tror man ikke snarere, det er den obligationsrationering, som man gennemførte sidste forsommer med det udtrykkelige formål at få bremset udbuddet af obligationer, så renten kunne stige, der er begyndt så småt at virke sammen med den obligationsopsparings- eller -bindingsordning, som man også gennemførte sidste sommer, og som jo havde til formål, da vi fik den gennemført her, at folk her i januar måned skulle købe og binde nogle obligationer? Der har i hvert fald været større efterspørgsel efter obligationer, og jeg håber også, at tilliden til det boligforlig, vi har indgået, kan være så stor, at man nu i kraft deraf vil kunne få en periode med stadig stigning i kursniveauet.

En løsning af boligopgaven afhænger først og fremmest af renteniveauet, og forudsætningen for denne rentegaranti til de 12.000 sociale lejligheder er da også, at den afvikles, efterhånden som renten falder i samfundet. Statsministeren talte om boligforliget, og jeg vil gerne sige, at vi er også tilfredse med, at vi har kunnet medvirke til dette bolig-

forlig. Vi tror, at det dels indeholder et forsøg på at skabe orden i det huslejechaos, vi har, dels skaber mulighed for at gennemføre rimeligere vilkår for nybyggeriet, både socialt og privat, samtidig med at der gennem boligspørgsmålets løsning sker en væsentlig opsparing i landet. Ved første behandling af disse lovforslag nævnte jeg muligheden for i forbindelse med løsningen af boligproblemerne at forøge den private opsparing. Vi har ført den tanke videre under forhandlingerne, og det er da også lykkedes at nå et resultat igennem de bindingsbestemmelser, der er i boligforliget, og som bliver drøftet senere her i tinget.

Finansministeren sagde noget, som jeg egentlig tror folk endnu vil have lidt svært ved at forstå. 400 mill. kr. er ikke noget stort beløb, sagde finansministeren, det er ikke mange penge, der er tale om. Jeg tror dog alligevel, der i mange, mange danske kredse stadig er en fornemmelse af, at 400 mill. kr. er et ret væsentligt beløb. 440 mill. kr. er dog alligevel noget, man nok kan have en politisk diskussion om i hvert fald, og man kan være uenig om, hvorvidt en regering skal have 440 mill. kr. i ekstra indtægter, som ikke skal gå til at dække udgiftsstigninger. Jeg forstod derimod på finansministeren, at han kunne have ønsket sig et større beløb, og det ved vi også godt. Men det giver mig anledning til, ikke mindst på grund af finansministerens afsluttende bemærkning, at spørge ham: får vi nu den skattepause, som han lovede, da han fremsatte lovforslagene her i december? Det var jo det store. Han sagde: hvis disse forslag bliver gennemført, så får vi skattepause — jeg tror endda helt frem til 1. april 1967, altså et helt år. (*Finansministeren* (Henry Grünbaum): Det var nogle andre forslag!). Ja, nu får vi altså ikke skattepausen alligevel. (*Finansministeren* (Henry Grünbaum): Det har jeg ikke sagt!). Finansministeren føler sig ikke længere bundet af det tilsagn, han gav. Det er ikke sikret under forhandlingerne, at der nu er skattepause indtil 1. april 1967.

Jeg takker for de oplysninger, jeg i øvrigt har fået vedrørende udgiftsloftet, og jeg går ud fra, at den besparelsesliste, der er tale om, på et eller andet tidspunkt vil blive præsenteret her i tinget, hvis det kræver finanslovændringer, hvad jeg regner med at det må gøre.